PAULO COELHO

argo

argo

PAULO COELHO

HIBÍK

argo

Přeložila Jaroslava Jindrová

Argo, 2018
HIPPIE
Copyright © 2018 by Paulo Coelho
This edition was published by arrangements with
Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S. L. U.,
Barcelona, Spain
www.santjordi-asociados.com
All Rights Reserved
http://paulocoelhoblog.com
Další informace o autorovi
a jeho díle najdete na internetových stránkách
www.coelho.cz a www.argo.cz.
Map © Christina Oiticica
Translation © Jaroslava Jindrová, 2018

ISBN 978-80-257-2636-5 (váz.)
ISBN 978-80-257-2699-0 (e-kniha)

Maria Panno, počatá bez poskvrny hříchu,
oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.
Amen.

Lidé mu oznámili:
„Tvoje matka a bratři stojí venku a chtějí se s tebou setkat.“
On jim odpověděl:
„Má matka a moji bratři jsou ti,
kdo slyší slovo Boží a podle něho jednají.“

Lukáš 8, 20-21

Byl jsem přesvědčen, že mé putování je u konce.
Dosáhl jsem svých hranic.
Cesta přede mnou zavřená.
Zásoby došly.
A nastala chvíle hledat úkryt
v tiché temnotě,
ale zjistil jsem,
že tvé přání trvá.
Když unavený jazyk
zapomněl na stará slova,
nové melodie vytryskly v mém srdci,
kde končily staré cesty
a objevil se nový svět.

Rabíndranáth Thákur

Kabirovi, Rúmímu, Thákurovi, Pavlovi z Tarsu, Hafézovi,
kteří mne doprovázeli od té doby, co jsem je objevil,
kteří napsali část mého života,
o níž vyprávím ve své knize – mnohdy jejich slovy.

Příběhy, které v knize vyprávím, jsou součástí mé vlastní osobní zkušenosti. Změnil jsem pořadí a podrobnosti o některých osobách, některé epizody jsem musel zestručnit, ale všechno, co se stalo, je pravda. Použil jsem vyprávění ve třetí osobě, protože to mi umožnilo ponechat postavám jejich vlastní hlas v pasážích, v nichž popisují svůj život.

V září roku 1970 existovala dvě místa, která se ucházela o výsadu být považována za středobod světa: Piccadilly Circus v Londýně a Dam v Amsterdamu. Ale ne každý o tom věděl: kdybyste se zeptali, tak by většina lidí odpověděla: „Bílý dům ve Spojených státech a Kreml v Sovětském svazu." To proto, že tito lidé získávali informace z novin, televize a rozhlasu, z naprosto překonaných sdělovacích prostředků, které už nikdy nebudou mít takovou důležitost jako v době, kdy vznikly.

V září roku 1970 byly letenky velmi drahé a cestovat letadlem mohla jenom elita. To ale nebyl případ obrovského zástupu mladých lidí, o nichž tradiční sdělovací prostředky informovaly pouze v souvislosti s jejich vzhledem: měli dlouhé vlasy, nosili barevné oblečení, nemyli se (což byla lež, ale mladí noviny nečetli a staří věřili jakékoliv zprávě útočící na ty, které považovali za „hrozbu pro společnost a dobré mravy"). Zavržena byla celá generace vzdělaných chlapců a dívek, jež se snažila probojovat se životem pomocí nemravností a „volné lásky", jak se pohrdavě říkalo. Tak tedy tenhle čím dál početnější zástup mladých lidí měl svůj vlastní systém šíření zpráv, jejž nikdo, absolutně nikdo nedokázal odhalit.

Tato „Tichá pošta" se málo starala o komentáře k novému modelu značky Volkswagen nebo o nový druh pracího prášku, které byly právě celosvětově uvedeny na trh. Její zprávy se omezovaly na zmínky o tom, jaká bude další cesta, na niž se vydá ta drzá, špinavá mládež praktikující „volnou lásku", navlečená do kousků šatstva, které by si žádný člověk s dobrým vkusem

nikdy na sebe nevzal. Dívky s vlasy zapletenými do copů a ozdobenými květinami, v dlouhých sukních a barevných blůzách bez podprsenky, s náhrdelníky všech barev a tvarů; chlapci s měsíce nestříhanými vlasy a vousy, v džínech ošoupaných a rozdrbaných nepřetržitým nošením, protože džíny byly drahé všude na světě – kromě Spojených států, kde opustily prostředí továrních dělníků a přestěhovaly se na gigantické koncerty v San Franciscu a okolí.

Tahle „Tichá pošta" existovala díky tomu, že mladí lidé se těch koncertů účastnili, vyměňovali si zkušenosti o místech setkávání a o tom, jak by mohli poznat svět, aniž by museli nastoupit do turistického autobusu, kde průvodce popisuje krajinu, zatímco mladí se nudí a staří spí. Takto, od úst k ústům, se informace šířily a všichni věděli, kde bude další koncert nebo další velká cesta, na niž se vydají. A nebyly tu žádné finanční limity pro nikoho, protože nejoblíbenějším autorem této komunity nebyl ani Platón, ani Aristotelés, ani komiksy některého ze slavných kreslířů. Velká kniha, bez níž prakticky nikdo na starý kontinent necestoval, se jmenovala *Evropa za pět dolarů na den* a jejím autorem byl Arthur Frommer. Díky této knize všichni věděli, kde se ubytovat, co navštívit, kde se najíst a kde najít místa setkávání i místa, kde bylo možné poslouchat živou hudbu, a to všechno skoro zadarmo.

Jediná chyba, které se Frommer dopustil, byla, že se v té době omezil pouze na průvodce po Evropě. Jako by neexistovala další zajímavá místa. Copak lidé nechtěli raději cestovat do Indie než do Paříže? Frommer svou chybu napravil o několik let později, ale mezitím se „Tichá pošta" postarala o propagaci stezky v Latinské Americe s cílem ve ztraceném městě Machu Picchu. Zároveň byli všichni upozorněni, že není dobré o tom moc mluvit mimo komunitu hippies, protože jinak bude

to místo brzy zaplaveno barbary s fotoaparáty na krku a rozvleklými výklady (brzy zapomenutými) o tom, jak horda indiánů vybudovala tak dobře ukryté město, že mohlo být objeveno jen z výšky – něco, co se podle nich nikdy nemělo stát, protože lidé létat neumějí.

Abychom byli spravedliví: existoval ještě jeden velký bestseller, ne tak populární jako Frommerova kniha, vyhledávaný těmi, kteří už prošli fází socialismu, marxismu, anarchismu – aby skončili v hluboké deziluzi ze systému vytvořeného lidmi hlásajícími, že je „nevyhnutelné, aby moc na celém světě převzal pracující lid". Nebo že „náboženství je opium lidstva", což dokazuje, že ten, kdo řekl něco tak pitomého, nevěděl nic o lidu, a tím méně o opiu. Protože k víře špatně oblečených mladých lidí v roztodivných oděvech patřil Bůh, bohové a bohyně, andělé a podobné věci. Jediný problém byl, že ta kniha, nazvaná *Jitro kouzelníků,* z pera Francouze Louise Pauwelse a Sověta Jacquese Bergiera – matematika a bývalého špiona, neúnavného badatele v oblasti okultismu –, říkala pravý opak toho, co se psalo v politických příručkách: svět se skládá z velmi zajímavých věcí, existují alchymisté, čarodějové, kataři, templáři a další – tato slova měla za následek, že kniha kvůli vysoké ceně nikdy nemohla dosáhnout prodejního úspěchu, jeden výtisk četlo přinejmenším deset lidí. Nicméně o Machu Picchu se kniha zmiňovala a všichni chtěli jet do Peru, na Machu Picchu byli mladí lidé z celého světa (no, říct, že z celého světa, je trochu přehnané, protože ti, kteří žili v Sovětském svazu, zase tak snadno svou zemi opustit nemohli).

Ale abychom se vrátili k věci: mladí ze všech koutů světa, kterým se podařilo získat alespoň tu vzácnou věc zvanou „cestovní pas", se scházeli na takzvaných „stezkách hippies". Nikdo

nevěděl přesně, co slovo „hippie“ znamená, ale to vůbec nevadilo. Možná že význam toho slova byl „velký kmen bez vůdce“ nebo „vyvrhelové, kteří nekradou“, nebo jakákoliv jiná charakteristika popsaná už na začátku této kapitoly.

Pasy, ty malé průkazy vydávané vládou, schované v kapsičce připevněné u pasu společně s penězi (nezáleželo na tom, jestli jich bylo málo nebo moc), měly dva úkoly. Zaprvé, jak všichni víme, bylo díky nim možné překročit hranice – pokud se ovšem pohraniční stráž nenechala ovlivnit novinovými zprávami a nerozhodla se vrátit člověka zpátky, protože se jí nelíbilo oblečení, vlasy a květiny, náhrdelníky a korálky a úsměvy lidí, kteří vypadali, jako by byli ve stavu permanentní extáze, všeobecně, i když nespravedlivě, přisuzované démonickým drogám, jež podle novin mládež užívala ve stále větším množství.

Další funkcí pasu bylo pomoct jeho držiteli v extrémních situacích – když úplně došly peníze a on neměl na koho se obrátit. „Tichá pošta“ vždycky poskytla potřebné informace o místech, kde bylo možné pas prodat. Cena záležela na zemi: pas Švédska, země, kde jsou všichni světlovlasí, vysocí a modroocí, moc velkou cenu neměl, protože mohl být prodán zase jenom světlovlasým, vysokým a modrookým – a ti většinou nepatřili k těm nejpotřebnějším. Zato brazilský pas měl na černém trhu velkou cenu, protože Brazílie je země, kde kromě světlovlasých, vysokých a modrookých žijí také malí i velcí černoši s tmavýma očima, orientálci se šikmýma očima, mulati, indiáni, Arabové i Židé. Je to taková bohatá směs kultur, která způsobuje, že brazilský pas je jedním z nejžádanějších na světě.

Když byl pas prodán, jeho držitel se dostavil na konzulát své země, předstíral strach a depresi a tvrdil, že byl přepaden a že mu

ukradli všechno – nemá žádné peníze ani pas. Konzuláty bohatších zemí poskytovaly pasy a zpáteční cestu do země původu zdarma, což bylo okamžitě odmítnuto s tvrzením, že „někdo mi dluží velkou částku a musím nejprve dostat své peníze zpět". Chudé země, v nichž obvykle vládly tvrdé režimy, často vojenské, podrobovaly žadatele opravdovému výslechu, aby zjistily, jestli není na seznamu „teroristů" hledaných pro podvratnou činnost. Pokud se přesvědčily, že dívka (nebo chlapec) má čistý rejstřík, byly nuceny, i když nerady, vydat nový doklad. Nenabízely ani zpáteční cestu, neboť neměly žádný zájem na tom, aby ti podivíni ovlivňovali novou generaci, vychovávanou v úctě k Bohu, rodinným hodnotám a soukromému vlastnictví.

Abychom se vrátili ke stezkám: po Machu Picchu přišlo na řadu Tiahuanaco v Bolívii. Pak Lhasa v Tibetu, kam bylo velmi těžké se dostat, protože podle „Tiché pošty" tam byla válka mezi mnichy a čínskými vojáky. Pochopitelně bylo dost těžké si tu válku představit, ale všichni tomu věřili a nechtěli riskovat dlouhou cestu jenom proto, aby pak skončili jako zajatci mnichů nebo vojáků. A konečně velcí filozofové té doby, kteří se vydělili jako skupina právě v dubnu toho roku, krátce předtím oznámili, že hluboká moudrost planety se nalézá v Indii. To byl dostatečný důvod pro to, aby mládež celého světa zamířila do této země ve snaze hledat moudrost, poznání, guruy, sliby chudoby, osvícení, setkání s My Sweet Lord.

„Tichá pošta" nicméně upozornila na fakt, že se velký guru Beatles, Mahariši Maheš Jógi, pokusil svést Miu Farrowovou, herečku, která v té době měla opakovaně nešťastné milostné zkušenosti a přijela do Indie na pozvání Beatles, pravděpodobně proto, aby se vyléčila z traumat spojených se sexem, která ji pronásledovala jako zlá karma.

Ale vše nasvědčuje tomu, že karma Miy Farrowové tam přicestovala také, společně s Johnem, Paulem, Georgem a Ringem. Herečka se svěřila, že právě meditovala v jeskyni velkého gurua, když ten ji stiskl a snažil se ji přimět k pohlavnímu styku. V té době byl už Ringo zpátky v Anglii, protože jeho žena nesnášela indické jídlo, a Paul se také rozhodl opustit místo duchovních cvičení, protože byl přesvědčen, že to k ničemu nevede.

Pouze George a John byli v Maharišiho chrámu, když je plačící Mia vyhledala a vyprávěla jim, co se jí stalo. Oba si okamžitě sbalili kufry, a když se jich Osvícený zeptal, co se stalo, John ostře odpověděl: „Copak k*** nejste osvícený? Sám to víte nejlíp."

V září roku 1970 ženy vládly světu – lépe řečeno, světu vládly mladé členky hnutí hippies. Muži se pohybovali z místa na místo a věděli, že to, co ženy láká, není móda – v tom se ony vyznaly daleko lépe než muži –, takže se rozhodli přijmout jednou provždy fakt, že jsou na nich závislí, a cestovali s opuštěným výrazem a nevyslovenou prosbou: „Ochraňuj mě, jsem sám a nedokážu si nikoho najít, myslím, že svět na mě zapomněl a láska mě navždy opustila." Ženy si vybíraly muže a nikdy nemyslely na svatbu, chtěly jen strávit pár příjemných chvil, užít si intenzivního a kreativního sexu. Jak v důležitých, tak v povrchních a nedůležitých věcech měly rozhodující slovo opravdu ženy. A tak když „Tichá pošta" rozšířila zprávu o sexuálním obtěžování Mii Farrowové a o Lennonově reakci, okamžitě se rozhodly změnit trasu.

Vznikla další stezka hippies: z Amsterdamu (v Holandsku) do Káthmándú (v Nepálu), autobusem za cenu přibližně sto dolarů. Vedla přes země, které musely být opravdu zajímavé: